

לא די ביציאה מלבנון. יש למנוע את הקאטיושות במטולה

לצאת מג'ויא, ללכת לג'נבה

חסרת-מטרה וחסרת-תוחלת! כניסתנו למצב הזה היתה איזולת, והישארותנו בו היא טירוף.

אבל לא די ביציאה. השאלה היא מה יקרה למחרת היום. וכאן אני חוזר ללבטיך, זמי.

רכים דורשים עתה לצאת מג'ויא. לצאת מלבנון. גם מי שצעקו אך אתמול הירד לאריאל שרון, תובעים עתה לצאת מן הבז שריאל שרון הכניס אותנו לתוכו. אנשי הליכוד חוזרים עתה על סיסמות אנשי שלום עכשיו, שהצטרפו בשע' תו לקומץ הקטן שהתנגד למילחמה מלכתחילה. אם דויד לוי מתפאר עכשיו בכך שהוא הצביע בעד הנסיגה (בשלים: לאטילאט!), הרי מעיד הרבר כאלף עדים על מצביהרוח בציבור, גם בעיירות הפיתוח. לא התפלאתי כאשר הזוג מ' קריית-שמונה אמר באותו שידור שצריכים ל-צאת, שכל הקאטיושות לא היו גורמות להרג כמו המילחמה.

הולך ומתגבש קונסנזוס לאומי אדיר למען הנסיגה מלבנון.

אך לא די בקונסנזוס זה. אין אנחנו רוצים שהנסיגה מלבנון תחזיר את ירייהקאטיושות לגבול הצפוני.

אין אנחנו רוצים שילרי מטולה וקריית-שמונה יחזרו למיקלטים.

אנחנו רוצים שאתה, זמי, תוכל לנגן את באך בשקט. בנוף הנהדר של מטולה.

מילחמה על השיעים, אף מבלי להרגיש בכך!

מאז מתקרמים הדרכים עליפי הגיון עצמאי משלהם. אנחנו נתונים במילחמה עכורה זו, נגד אויב שאין לנו דבר נגדו. אנחנו הורגים והורסים, ואנחנו מפסידים.

ש' אומרים: זהו זה, לא חשוב איך נכנסנו למצב עגום זה. עכשו אנחנו נתונים במילחמה. ובמילחמה — כמו במילחמה.

המושלמים הצבאיים המיקצועיים,

אך דבר אחד ברור: כל יום נוסף של הישארותנו שם מוגביר את הסיכוי שמילחמת השיעים לא תסתיים ליד הגבול, וכי תהיה זאת מילחמת-ניצח חדשה, כמו המילחמה הפלסטינית.

גם גדול החסידים של ארץ-ישראל השלמה חייב להורות בעובדה זו: מילחמתנו בשיעים היא המילחמה הלא-יכונה באיב הלא-יכון בארץ הלא-יכונה. והרי מילחמה שאין לה שום מטרה

זמי, שלום. בא לי לכתוב לך, אחרי שראיתי אותך במשך כמה שניות על המירקע בכתבה של איתן אורן, על מטולה. בתוכנית השבוע — יומן אירועים. בכתבה אתה נראך בח'רד במטולה, אתה מנגן יצירה נהדרת של באך. אחריכך אתה אומר למראיין שצריכים לצאת מלבנון. אבל אתה גם חושש מפני פצצות של קאטיושות שיפלו על ביתך.

אתה, ורכים אחרים, רואים את הברירה כך: להישאר בלבנון, במחיר נורא של דם חיילינו, או לצאת ממנה ולהשוף את ישווביהצמון לסעולות-טרור בלתי-נמנעות של פלסטינים ו/או שיעים.

אתה התלבטת על המירקע. חזית חוות קשה של ילדים החורים למיקלטים, ולבסוף השארת את ההחלטה בידי אנשיהשילטון. שהם ישברו להם את הראש ויחליטו.

ואני ישבתי מול המירקע ורציתי לצעוק לך: זה לא כך! לא זאת הברירה האמיתית, הניצבת לפניך ולפנינו!

פצצות הקאטיושות נופלות מן השמיים — אבל אין הן גזירה מן השמיים!

אפשר לצאת מלבנון מבלי להיכנס למיק-טים!

יש ברירה אחרת!

ואת ההחלטה על כך אין להשאיר בידי הגדולים. שהכניסו את כולנו להרפתקה המטורפת, והמורים כיום בפה מלא שלא ידעו מאומה ולא הבינו מאומה לפני שהחליטו להיכנס לבזך הזה.

את ההחלטה צריכים לקבל אנחנו — אתה ואני, ומיליוני ישראלים אחרים.

פריכים לצאת מלבנון. בוודאי. מיד. לגמרי.

כי בלבנון עברנו השבוע את הגבול הדק בין טיפשות וטירוף.

הרעיון להנהיג בלבנון יד קשה" הוא רעיון מטורף, ובעקבותיו נעשים עתה, מירי יום כיומו, מעשים מטורפים בכפרים כמו ג'ויא, במשולש הברזל" ממירח לצור.

הברזנו עכשיו מילחמת-חורמה על השיעים — עדה שאין לנו שום ויכוח עימה, שמעולם לא הטרדה אותנו, שגרמה לכך שגבול-הצמון של ישראל היה, בין 1948 ו-1970, גבול של שלום לכל דבר.

אומרים: לא אנחנו. התחלנו. הם. התחילו". הם פוגעים בחיילינו, שמים להם מארכים, מניחים מיטעני צור בדרכם, יורים בהם.

אבל זוהי ההתנהגות הגורמלית" של אוכי לוסיה, אשר צבא זר פולש לארצה ומקיים בה שילטון של כיבוש.

לא השיעים. התחילו. אנחנו. התחילו, כאשר פלשנו לארצם ונשארו בה.

כאשר נכנסנו ללבנון, קיבלו אותנו השיעים במטר של אורז. ראיתי זאת כמו עיניי. אילו יצאנו כעבור שבוע-שבועיים, כפי שחייבה החוכמה, היינו נשארים ירדים. אך מכיוון שנשארו שם, הבאנו על עצמנו את כל הקללה הזאת.

כיום כבר לא ברור אם יסתפקו כל השיעים בהסתלקותנו, או שמא ידרפו אחרינו אל ביתך במטולה.

שימחת היציאה מצידון: אבל מה יקרה מחר בקריית-שמונה?

ואני אומר לך, זמי: הרבר אפשרי. צריכים רק לרצות בו!

צה"ל לא נשלח ללבנון כדי להילחם בשיעים. הוא נכנס ללבנון, בראש וראשונה, כדי לחסל את תשתית המחבלים" ולקבור את הבעיה הפלסטינית, אחת ולתמיד, ארבע אמות באדמה.

זה לא הצליח. הבעיה הפלסטינית קיימת. אש"ף קיים.

גם אנחנו וגם אש"ף למדנו ממילחמה זו את אותו הלקח: שאין פיתרון של אלימות לבעייתנו המשותפת.

צריכים להפסיק לירות. צריכים ליתחיל לדבר.

אש"ף החליט רישמית, ככל מוסדותיו, שהוא רוצה לדבר. הוא גם קבע מיסגרת לכך: ועידה בינלאומית בג'נבה, שבה יישבו נציגיו יחד עם נציגי ישראל.

בשיחותינו עם יו"ר אש"ף, השתכנעתי שאפשר להשיג הסכם על הפסקת-אש, על פי הכלל: כאשר מתחילים לדבר, אפשר להפסיק לירות.

(המשך בעמוד 13)

שהועברו ללבנון אחרי שפשטו את הרגל בגדה המערבית אומרים: בטרור אפשר להילחם רק בדרכייטרור.

אולי הם צודקים. אולי אי-אפשר לקיים שילטון צבאי בארץ לאילנו, על אוכלוסיה השונאת אותנו, אלא בדרכייטרור. מוכרחים לפלוש לכפרים העוינים, לערוך מעצרים ולגרש ראשיערה, לפתוח באש אל הקהל המנסה להתנגד, להרוג את הגברים המנסים להימלט מן הטרור וכל גבר שנהרג הופך אוטומטית ל"מחבל", להרוס בתים ועסקים, לרכו את האוכלוסיה ולהתעלל בה.

אנחנו שומעים בישראל רק תיאור סטרילי של מאורעות אלה, המתרחשים עתה מדי יום. אבל בחול קוראים תיאורים אחרים, הכתובים בידי עיתונאים לבנוניים זורים, כתבות אלה מזכירות לצרפתים, ההולנדים ולדנים תיאורים מימי הכיבוש הגרמני.

אם נכון שאין לנו ברירה, שוהי הדרך היחידה להילחם בטרור של אוכלוסיה כבושה, כי או מתבקשת המסקנה מאליה, והיא חרמישמעית.

מוכרחים לצאת משם מייד! אין לנו מה לעשות בכפר ג'ויא. כל יום של שהותנו בו מקים לנו שונאים-בנפש, שירדפו אותנו עד יום מותם: זוהי מילחמה אבודה, עכורה,

שהיא, והרי מילחמה בלי מטרה היא פשע על גבי פשע. גרוע מזה: היא אבסורד.

חייל עברי הנהרג במילחמה זו — בשכיל מה הוא נהרג? מה אפשר להגיד למישפחתו על קיברו, חוץ מריביריהבל עלובים?

אומרים: אין ברירה. לא הכרזנו מילחמה על השיעים. מילחמה זו נכפתה עלינו בתוקף הנסיבות.

שקך וכוזב!

אחת ממטרות-המילחמה המוצהרות של אריאל שרון היתה לכונן בלבנון דיקטטורה של הפלאנגות הנוצריות, המייצגות מעוט קטן בארץ זו, ולמסור את לבנון כולה לשילטון הנוצרים.

מטרה זו אכן היתה הכרות-מילחמה על השיעים, שהם הערה הגדולה והעניה ביותר בלבנון. שילטון המרצחים של הפלאנגות ככל לבנון היה מנציח את הקיפוח של העדה השיעית, ואולי מאיים על עצם קיומה בחבלים שונים של לבנון.

עכשיו אומר יצחק רבין, בשם כל מתכנני המילחמה הארוורה הזאת, שלא ידע או דבר וחצי-דבר על עצם קיומם של השיעים.

כלומר: מזדינת-ישראל הברירה